

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 grudnia 2014 r. skierowanym przeciwko (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej powód M. K. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 30.000 zł tytułem zaległego wynagrodzenia, przewidzianego § 10 umowy o pracę na czas nieokreślony wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 października 2014 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podał, iż zawarta pomiędzy stronami umowa o pracę z dnia 30 września 2013 r. przewidywała 6 miesięczny termin wypowiedzenia, pozwany natomiast wypowiedział powodowi umowę o pracę i powołując się na art. 36 kp zastosował nieprawidłowy, 1 miesięczny okres wypowiedzenia (pozew k. 13 – 14).

W odpowiedzi na pozew z dnia 22 stycznia 2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zakresie dochodzonej kwoty głównej 30.000 zł oraz odrzucenie pozwu w zakresie roszczenia o odsetki ustawowe od kwoty 30.000 zł. W uzasadnieniu podał, iż żądanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż powód domaga się wynagrodzenia za okres, kiedy nie łączył go z pozwanym stosunek pracy. Zdaniem pozwanego określenie przez strony umowy o pracę okresu wypowiedzenia w wysokości wyższej niż przewidziana regulacjami kodeksu pracy stanowi czynność przekraczającą zwykły zarząd (odpowiedź na pozew k. 36 – 52).

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem z dnia 11 maja 2012 r. Sąd Rejonowy w Kielcach ogłosił upadłość (...) S.A. w K., jednocześnie określił, że upadłość będzie prowadzona z możliwością zawarcia układu.

Ww. postanowieniem Sąd wyznaczył T. S. na nadzorcę sądowego upadłego.

Z powodu braku quorum doszło do zmiany opcji upadłości z układowej na likwidacyjną.

Okoliczności bezsporne

W dniu 30 września 2013 r. powód zawarł z (...) S.A. w K. umowę o pracę na czas nieokreślony.

Zgodnie z § 10 ww. umowy strony mogły rozwiązać umowę z zachowaniem sześciomiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Umowę w imieniu pozwanego umowę podpisał, z upoważnienia Rady Nadzorczej, jej członek.

Dowód: umowa k. 16 - 21

Umowa z dnia 30 września 2013 r. została zawarta bez zgody nadzorcy sądowego.

Okoliczność bezsporna

T. S. wiedział o zatrudnieniu powoda i nie negocjował zasadności jego zatrudnienia. O treści umowy o pracę dowiedział się w lipcu 2014 r.

Nie było dorozumianej zgody ze strony nadzorcy sądowego na zawieranie tego rodzaju umów.

Nadzorca sądowy prowadził rozmowy z zarządem, w zakresie kierowania spółką. W przypadku, gdy zarząd miał wątpliwości, występował do nadzorcy sądowego o zgodę. Zgoda była wydawana lub nie.

Dowód: zeznania T. S.

Pismem z dnia 31 lipca 2014 r. pozwany wypowiedział powodowi umowę o pracę z zachowaniem 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Dowód: wypowiedzenie umowy o pracę k. 22

Pismem z dnia 21 października 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 30.000 zł tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2014 r.

Dowód: wezwanie k. 25

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów. Zdaniem Sądu dowody z dokumentów oraz dokumentów prywatnych stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i oczywista, nie budzi wątpliwości. Strony ponadto nie kwestionowały treści, ani prawdziwości złożonych dokumentów.

Ustając stan faktyczny Sąd oparł się również częściowo na zeznaniach powoda oraz T. S..

W ocenie Sądu zeznania powoda uznać należy za wiarygodne w części w jakiej znajdują one swoje potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, tj. w zakresie w jakim podaje on, iż nadzorca sądowy nie wyrażał zgody na zawarcie z nim umowy o pracę. W pozostałym zaś zakresie zeznania powoda nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności, zdaniem Sądu stanowią one jedynie emanację stanowiska procesowego.

Zdaniem Sądu za w pełni wiarygodne uznać należy zeznania T. S., który w sposób spójny, logiczny i wyczerpujący przedstawił zasady funkcjonowania pozwanego, kategorycznie przy tym podając, iż umowę o pracę z powodem widział dopiero w lipcu 2014 r. i została ona zawarta bez jego zgody. Zeznania znajdują swoje potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w załączonych do niniejszych akt dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 76 ust 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze, w postępowaniu upadłościowym z możliwością zawarcia układu zarząd mieniem wchodzącym w skład masy upadłości sprawuje upadły pod nadzorem nadzorcy sądowego, chyba że sąd ustanowił zarządcę. Sąd ustanawia zarządcę, jeżeli upadły nie daje rękojmi należytego sprawowania zarządu. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, upadły sprawujący zarząd własny jest uprawniony do dokonywania czynności zwykłego zarządu. Na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu jest wymagana zgoda nadzorcy sądowego, chyba że ustawa przewiduje zgodę rady wierzycieli (art. 76 ust 3 powołanej ustawy). Wskazać zatem należy, iż w przypadku ustanowienia zarządu własnego upadły jest uprawniony do czynności zwykłego zarządu, a na czynności przekraczające ten zakres wymagana jest zgoda nadzorcy sądowego, chyba że ustawa wymaga zgody rady wierzycieli.

Pojęcie zwykłego zarządu nie jest ustawowo definiowane, dlatego też istnieją trudności interpretacyjne do zakresu tych czynności. Należy stwierdzić, że przez te czynności należy rozumieć takie, które zmierzają do utrzymania rzeczy w stanie niepogorszonym, zgodnie z zasadami prawidłowej gospodarki. W tych granicach również istnieje możliwość zaciągania zobowiązań, które są niezbędne do prawidłowego funkcjonowania przedsiębiorstwa upadłego, jeżeli nie prowadzi to do wyzbycia się majątku upadłego czy też jego obciążenia (por. wyrok SN z 13 czerwca 2002 r., V CKN 1063/2000, Lexis.pl nr 379801). Trzeba jednakże pokreślić, że o tym, czy określona czynność przekracza granice zwykłego zarządu, decyduje konkretny przypadek. Zależne to jest też od wielkości majątku upadłego i od skali prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Określona czynność prawna zobowiązująca w przypadku niewielkiego przedsiębiorstwa może zostać uznana za czynność przekraczającą zwykły zarząd, a w przypadku działalności w dużych rozmiarach zwykłego zarządu nie przekroczy (por. również wyrok SN z 5 września 2002 r., II CKN 920/2000, Lexis.pl nr 376148). Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z 31 stycznia 2013 r. (V ACz 83/2013, Lexis.pl nr 5035504) wskazał, że pojęcie zarządu w rozumieniu analizowanego przepisu obejmuje wszystkie czynności dotyczące zarządzanego mienia. Są to nie tylko czynności prawne, ale i czynności faktyczne, a także czynności podjęte w postępowaniu sądowym oraz administracyjnym, przy czym istotne jest to, by zmierzały do utrzymania majątku zarządzanego w dotychczasowym stanie. Na czynności przekraczające zwykły zarząd wymagana

jest zgoda nadzorcy sądowego, chyba że ustawa wymaga zgody rady wierzycieli. Znajduje się więc tutaj odesłanie wprost do art. 63 k.c. Zgoda nadzorcy na dokonanie przez upadłego czynności może być wyrażona zarówno przed, jak i po jej dokonaniu, przy czym w tym drugim przypadku ma moc wsteczną od jej daty. Jeśli do ważności czynności prawnej wymagana jest forma szczególna, oświadczenie obejmujące zgodę osoby trzeciej powinno być złożone w tej samej formie. Brak zgody nadzorcy powoduje, że czynność prawna jest bezskuteczna i nie wywołuje skutków prawnych do masy upadłości ani do jej wierzycieli do momentu jej potwierdzenia przez nadzorcę sądowego (zob. wyroki SN: z 7 września 1993 r., II CRN 60/93, LexisNexis nr 298583, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 159 i z 17 października 1978 r., II CR 352/78, LexisNexis nr 296248, OSNCP 1979, nr 7-8, poz. 153). Odnośnie do skutków prawnych czynności prawnych upadłego przekraczających zwykły zarząd należy stosować analogiczne zasady do określonych w przepisie art. 138 ust. 3 prawa upadłościowego i naprawczego. Co prawda przepis ten reguluje skutki czynności procesowych upadłego dokonanych bez zgody nadzorcy sądowego, niemniej jednak przepis ten odnosi się zarówno do czynności procesowych sensu stricto, jak i do czynności o charakterze materialnoprawnym (zawarcie ugody sądowej). Brak uzasadnionych podstaw, aby np. inaczej traktować zawartą przez upadłego ugodę sądową niż ugodę pozasądową zawartą bez zgody nadzorcy sądowego.

Można więc przyjąć, że czynność prawna dokonana przez upadłego przekraczająca zwykły zarząd jest nieważna, czy to na podstawie art. 58 § 1 k.c., czy to na podstawie art. 77 ust. 1 pr.up.n. Podkreślenia wymaga, że ten drugi przepis dotyczy jedynie upadłości likwidacyjnej i upadłości z możliwością zawarcia układu, gdy odebrano upadłemu prawo zarządu. Przepis ten nie reguluje natomiast przypadku, gdy upadłego ograniczono w prawie zarządu, a który to przypadek objęty jest hipotezą ust. 3 powołanej ustawy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania wskazać należy, iż bezspornym pozostaje, że powód w dniu 30 września 2013 r. zawarł umowę o pracę na czas określony, która zawierała zapis, iż strony ww. mogą rozwiązać z zachowaniem sześciomiesięcznego okresu wypowiedzenia. Poza sporem pozostaje również fakt, iż ówczesnie ustanowiony dla pozwanego nadzorca sądowy nie wyraził zgody na zawarcie ww. umowy. Zdaniem Sądu powód w żaden sposób nie wykazał przed Sądem, aby „na tego rodzaju” umowy u pozwanego była zgoda dorozumiana. Pozwany natomiast kategorycznie zaprzeczył, podając iż w przypadku jakichkolwiek wątpliwości Zarząd zwracał się do niego z prośbą o akceptację konkretnej umowy i akceptację taką otrzymywał lub nie.

Przechodząc zaś do oceny, czy zapis gwarantujący powodowi sześciomiesięczny okres wypowiedzenia, był zapisem przekraczającym zakres zwykłego zarządu, wskazać należy, iż zgodnie z art. 36 § 1 pkt 2 kp okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest uzależniony od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy i wynosi 1 miesiąc, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 6 miesięcy.

Mając zatem powyższe na uwadze, przyjmując, iż powód rozpoczął pracę 30 września 2013 r., a wypowiedzenie otrzymał w dniu 31 lipca 2014 r., czyli nie cały rok później uznać należy, iż zapis ten został zawarty z przekroczeniem zwykłego zarządu, gdyż powodował znaczące obciążenie dla pozwanego (należna powodowi, na podstawie art. . 36 § 1 pkt 2 kp okres wypowiedzenia to jedynie jeden miesiąc), tym samym wobec uznania nieskuteczności zapisu stanowiącego podstawę roszczenia powoda w niniejszej sprawie Sąd powództwo oddalił w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło w oparciu o treść art. 98 k.p.c. stosownie do ostatecznego wyniku procesu. W związku z powyższym Sąd obciążył pozwaną kwotą 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, którą ustalono na podstawie § 6 pkt 5 w zw. § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z: (...).